

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

SLISSE BOMPA

Een Antwerps blijspel in twee bedrijven

door

Jos Gevers

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.954

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJFTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

Stichting Bredero
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *SLISSE BOMPA* op te voeren moet de naam van auteur *JOS GEVERS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.
De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1965 Toneelfonds J. Janssens/Jos Gevers
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

PERSONEN :

**SLISSE
CESAR
MELANIE
TINNEKE
JOE
MENEER FLOUR
RIK
JAN
MIRIAM
VALERIE
FAKTEUR
MONCHAUSSON
TIERENTYN
JUF. SPIESSENS
MARCHAND
VAN DAM**

Het eerste bedrijf speelt 6 maanden na « Slisse Bouwt ».

Het tweede bedrijf, enkele maanden later.

Het slot, een paar weken later.

Tijd : 1965.

EERSTE BEDRIJF

(Huiskamer van Slisse. Heel het moderne uitzicht van het interieur is veranderd. De wanden zijn behangen met een warme huiselijke kleur. Alle meubelen zijn vervangen door meubelen die gezellig Biedermeierachtig aandoen. Een zonnige dag rond 4 uur. Als het doek gehaald wordt, is de scène leeg. We horen achter de deur fond links de stem van Valerie, die van iemand een boeket heeft aangenomen; ze komt ermee binnen en leest het kaartje.)

VALERIE. — « Aan de jonge moeder. Veel geluk met uw eersteling »... De vader schijnt er voor niks tussen te zijn. Veel geluk met uwen eersteling - ja - ja - maar hij is er nog altijd niet. Waar gaan ik hier nu weer mee blijven?... Ik heb geen vazen meer. - 'k Zal ze hier maar bij zetten. *(Plaatst de bloemen bij een ander boeket in een vaas.)*

MELANIE *(op, met bloemen)*.

VALERIE. — Dag madam. Schoon weer hé!

MELANIE. — 't Is percies zomer en we zitten nog in maart. Ze hebben hun daarboven óók misrekend geloof ik.

Is er swenst *(intussen)* al iemand gekomen, Valerie?

VALERIE. — Ja madam,... madam Flour is just naar bove gegaan, naar Tinneke.

MELANIE. — Ik heb ook nog maar wat nieuw bloemekes meegebracht, want mijnen eerste boeké is al verslenst... Nu hoop ik toch, dat 't voor vandaag zal zijn ze-ne.

VALERIE. — 't Is te zegge, madam, 't is wel een beetje een misrekening hè.

MELANIE. — Ik heb met haar just hetzelfde gehad. Als zij moest geboren worden, waren we wel veertien dagen abuus.

VALERIE. — Amaai!... Das toch ambetant hè madam... Dat kunnen ze toch altijd nog niet just zeggen hè.

MELANIE. — Och!... zwijgt stil... Zesendertig keren rond de wereld vliegen, dat kunnen ze, maar just zeggen wanneer er een kind zal geboren worden, dat kunnen ze niet.

VALERIE. — 't Is 't ergste voor meneer Slissen hè madam. Die trekt z'n eigen dat allemaal te veel aan.

MELANIE. — Ja,... die doet precies ofat hij in 't kinderbed moet komen!

VALERIE (*lachend*). — Ja,... 't is ècht waar... Waar gaat ge nu die bloemen zetten madam... hier beneden zijn geen vase meer.

MELANIE (*terwijl ze naar de deur fond rechts gaat*). — Ik zal ze boven op Tinneke haar kamer zette... En is den dokter er ook nog niet ?

VALERIE. — Neje madam.

MELANIE. — En de vroedvrouw ?

VALERIE. — Ook nog niet.

MELANIE. — Die hadden hier pertang al lang moeten zijn ! (*met een zucht*) Enfin, we zulle maar weeral de wacht gaan op trekken. (*Af, deur fond rechts.*)

VALERIE (*hoort bellen en gaat opendoen fond links ; ze verdwijnt even en we horen een beetje daarna de stem van de fakteur, dan komen ze beiden op*).

FAKTEUR. — Maar' enfin, is die kleine d'r nu nog niet ?... Dat hou'k ik niet meer vol ze-ne !... Da's nu al drij dage da'k hier maar altijd rond dien teerling lig te lope !... Gaan'k ik reklamaties krijge... En ik die dan zo punktueel zijn. Heel mijnen tour ligt overhoop !

VALERIE (*spottend*). — Oei, oei, is dat niet gevaarlijk ?

FAKTEUR. — Da's van eige gevaarlijk ! 'k Zijn zeker dat er n'n hele hoop mensen zijn die niet meer weten hoe laat dat 't is. Weet gij dat'k ik zó punktueel zijn, dat er veel mensen hun horloge op mij gelijk zetten ! 'k Zijn bijkanst zeker dat de Charel Thys, al een paar keren te laat op zijn werk is gekomen, want die gaat gewoonlijk door, als 'm mij ziet aankomen. En die kaaswinkel in de Verbondstraat, die zal toch zeker niet opendoen voor da'k ik er zijn !

VALERIE. — Ja, da's dien dokter, hè,... die maar altijd zegt « het is iets voor morgen ». En nu is 't al drij dagen dat we zitten te wachten, en 't kind is er nog niet.

FAKTEUR. — Heeft die zijn eigen dan zo misrekend ?!... Ik, bij ons Filomeen indertijd, dat had'k ik uitgerekend, dat scheelde geen uur !

VALERIE. — 'k Wist'k ik niet dat gij kinderen had.

FAKTEUR. — Ja ze-ne, ééntje, maar 't heeft niet lang geleefd... En ons Filomeen, die dan zo gevoelig is... Dat was nogal iets ze-ne... En dan hebbe we maar een hondje in huis genomen.

VALERIE. — Daar hebt ge soms zo veel plezier van als van een kind.

FAKTEUR. — Méér !... Enfin, ik zijn nu niet zo gevoelig voor al die dingen, ik pak alles nogal licht op, maar ons Filomeen !... Die is zo gevoelig, da'k soms denk « maske, as gij niet verandert gade gij d'r aan kapot ». Gevoel is goed, maar niet te veel hé !... In onze modernen tijd, is daar immers geen plaats niet meer voor !... Maar ons Filomeen !... Als die nu 'nen boek leest, of maar een simpel gazet, dan begint die te bleiren dat ge'r zelf kompassie mee krijgt... W'hebben een aquarium g'had, maar'k heb hem toch moeten weg doen zeker, omdat ze gezien had dat die viskes malkander opvreetten.

VALERIE (*lachend*). — Allée, 't is toch niet waar zeker !

FAKTEUR. — Té gevoelig hé ! Met een souper van de biljardclub — we waren juist aan de kreeft — heb ik z'eens in een schreeuw weten uitbarsten, omdat er neffen haar iemand vertelde, dat kreeften in 't kokend water gegooid worden !... En z'heeft er genen beet van g'eten hè !... genen beet !

VALERIE. — Maar enfin, dat is toch met alles zo ! Op die manier zoudt ge niks niet meer kunnen eten.

FAKTEUR. — Da's zeker datte ! Dat zeg ik haar dikwijls genoeg... De mensen kunnen er toch niks aan doen dat z'een maag hebben !... Maar zij trekt haar dat allemaal te veel aan !... Ze eet zelfs geen eieren meer, omdat ze beweert dat dat allemaal levende jonge kiekskes zijn... Z'eet niet anders als groenten.

VALERIE. — Wel, da's heel gezond schijnt het.

FAKTEUR. — Ja, ja, maar wacht wat !... pas op ze-ne !!... Verlede week zijn ik onder 't eten m'n gazet aan 't lezen, en ineens zien ik daar staan, dat 'ne grote Amerikaanse geleerde — of was het nu 'ne Russische geleerde — enfin, toch één van die twee... na jaren proefnemingen geconstateerd had, dat tomatten zo gevoelig zijn als 'tis eender wat, dat die schreeuwen van de pijn als g'hun vel afstroopt !... M'n haren kwamen recht op mijne kop staan en ik verslikte m'n eige bekanst in een stuk stoofkarmenije dat ik juist in mijne mond had !... 'k Docht, als ons Filomeen dàt leest is ze verloren !... want z'is zot van tomatten !... En dan heb ik heel stillekes zonder dat ze't zag, dat artikeltje uit de gazet gescheurd, er een bolleke van maakt en met de rest van m'n stoofkarmenije opgete !

VALERIE (*lacht*). — Maar fakteur, 't is niet waar zeker !

FAKTEUR. — Jamaar, stelt g'u maar eens voor dat ze dat leest !... En ik ken ons Filomeen... ze zou genen beet van een tomat meer door haar keel krijgen hé, en z'eet nu al zo weinig.

En ge weet hoe dat dat gaat met die geleerden. Vandaag ontdekken ze dat de tomatten schreeuwe van de pijn, morgen, dat 'ne selder ekstrogen heeft !... en overmorgen dat de pattate te veel afzien als ge ze kookt ! En dat zetten ze dan allemaal in de gazet, en dan moeten de gevoelige mensen, gelijk ons Filomeen, maar hunne plan trekken !

VALERIE. — Ja, 'k geloof 'k ik ook dat de mensen te veel weten tegenwoordig, en dat dat niet altijd goed is.

FAKTEUR. — Wetenschap is goed, maar ge moet een olifantenvel hebbe hè ! anders zijt ge verloren !... Maar van wat anders gesproken — want ik moet toch nog een paar straten doen vandaag — hoe zit het hier nu met die kleine ? Komt die nu, of komt die nu niet ?

VALERIE. — Wel, nu heeft den dokter weer gezegd, dat het iets zou zijn voor deze namiddag. We verwachten hem alle ogenblikken.

FAKTEUR. — En wat zegt de Slisse daarvan ?

VALERIE. — Dien is natuurlijk razend omdat dat niet vooruit gaat. Ja, ge kent hem hé. Die heeft in drij nachten bekan (bijna) geen oog dichtgedaan.

FAKTEUR. — En hoe komt het dat Tinneke hier in huis moet bevallen ? Da's nu toch niet meer uptodate hé ! Tegenwoordig gaat iedereen toch naar een kliniek of 'n moederhuis.

VALERIE. — Dat is meneer Slisse hé !... Dien heeft zo lang gemaneuvreerd, en gedaan, omdat de kleine « onder zijn dak » zou geboren worden. Ja, ge weet : alles is nogal rap moeten gaan. Tinneken en Joe, zijn pas zes maanden getrouwd, en die hun appartement was nog niet in regel. In de kliniek was geen plaats en in 't moederhuis, daar was meneer Slisse dan weer niet voor.

FAKTEUR. — Neje, voor wat niet ?

VALERIE. — Hij zei dat ze daar de kinderen altijd verwisselen en dat dat dan later altijd 'nen helen ambras is ; dat de gazetten vol staan van al die grappekes, en patatie en patata.

FAKTEUR. — Ziet ge't zie ! De gazetten hé, altijd de gazetten ! Dat is de plaag hé ! En 't ergste is : d'r komen er alle dagen nog bij !! Enfin, langer durf ik toch niet meer blijven, ze-ne, want ik heb nog een paar postmandaten van de kindertoéslag voor den Bert Vertongen, die 'k moet bestellen en ik weet dat die d'r op zit te wachten. (*naar de deur*) Als ik niet te moe zijn, kom ik binnen een uurke nog eens terug. (*af*) (*terug*)

op) 't Voornaamste zou 'k nog vergeten : hoe is 't met Tinneke ?

VALERIE. — Zo gezond als een viske,... maar een beetje ambetant natuurlijk, hé.

FAKTEUR. — Doet ze 'ne goeien dag van mij. (*af, deur fond links*)

VALERIE. — 'k Zal niet mankere !

SLISSE (*op ; kol, kravat en gilet maar zonder veston ; heeft enkele papieren in de hand*). — Valerie, haalt hierover is met de gauwte een tubeke aspirine, want ik zien scheel van de koppijn !

VALERIE. — Direct zie, meneer.

SLISSE. — Is den dokter er nu al ?

VALERIE. — Nee, meneer.

SLISSE. — Hoe : nee ! (*kijkt op z'n ouderwetse horloge, die hij aan een ketting draagt in z'n gilet*) En 't is drij ure !

VALERIE. — Daar kan 'k ik toch niet aan doen hé, meneer.

SLISSE. — En de vroedvrouw ? Is die er ook nog niet ?

VALERIE. — Ik heb 'k ik nog geen vroedvrouw gezien.

SLISSE. — Da's straf datte !!!... Seffes begint dat sport en dan ligt Tinneke daar helemaal alleen !!

VALERIE. — Maar neje, meneer, haar moeder is er toch en madam Flour.

SLISSE. — Ja, dan is ze klaar !... Die gaan just wat in de weg lopen, dat is al ! Enfin, haal die aspirinekes maar en verwittig me direct als de dokter er is. (*vlug af, deur voorgrond rechts*)

VALERIE (*gaat af, deur fond links*).

(*Joe en Mr. Flour, nu enige woorden in de gang met de voorbijkomende Valerie, op*)

MR. FLOUR. — Et bien, il n'y-a personne ici !

JOE. — Ons Ma en madam Slisse zullen boven bij Tinneke zijn, zeker. Zet u.

MR. FLOUR (*rondkijkend*). — C'est tout à fait changé ici... Avec ton mariage, tout était moderne.

JOE. — Ja, maar dat heeft niet lang geduurd. Naar een paar maanden heeft meneer Slissen alles buitengesmeten en (*met één gebaar alle meubelen aanwijzend*) terug dien ouwe rommel gekocht.

MR. FLOUR (*niet overtuigd*). — Ouwe rommel, ouwe rommel !... Je ne suis pas de ton avis !... Je trouve ça bougrement joli, moi !... C'est quel style ça ?

JOE. — Je ne sais pas... C'est du Biedermeier geloof ik.

MR. FLOUR. — Et bien, donnez moi du Biedermeier alors !

JOE. — Ja, da's allemaal goesting hé... Zeg, pa, ik gaan 's naar boven, naar Tinneke. Tu restes ici, sans doute ?

MR. FLOUR. — Je préfère, oui... Car, à ces moments là le mari c'est bien, mais le beau-père c'est trop.

JOE. — Tot seffes. (*af, deur fond rechts*)

VALERIE (*op, met aspirine*). — Wel, meneer Flour, 't is te hopen dat 't nu vandaag lukt hé !

MR. FLOUR. — Espérons-le ! Kunde gij geen stompeke geef ?

VALERIE (*lachend*). — Ja, dat zou 'n mens soms moeten kunnen hé !

SLISSE (*vlug op, voorgrond rechts, in veston ; heel deze acte speelt hij zó, dat we 't gevoel hebben dat HIJ moet bevallen en niet Tinneke*). — Hebt ge nu dien aspirine gehaald?... Ha, meneer Flour. Ekskuzeert, maar ik zien niet meer uit m'n ogen van de pijn in mijne kop.

VALERIE (*geeft het tubeke aspirine*). — Hierzie meneer. Wacht, ik zal wat water halen. (*vlug af voorgrond rechts*)

MR. FLOUR. — 'Ne beetje nerveus, meneer Slis ?

SLISSE (*heeft intussen het tubeke aspirine opengemaakt ; werpt de verdenking dat hij nerveus zou zijn, vér van zich af*). — Ochot neje !... dat niet !... Maar 'k heb al in een paar dagen niet al te best geslapen. (*hij schudt enkele pastillen in z'n hand en van daar in z'n mond*)

VALERIE (*vlug op met een glas water*). — Hierzie, meneer.

SLISSE (*drinkt*). — Merci, Valerie. (*geeft het glas en de aspirine terug aan Valerie*). Is den dokter er nu ?

VALERIE. — Neje, meneer. Of hij zou moeten gekomen zijn terwijl 'k die aspirinekes zijn gaan halen. (*tot Mr. Flour*) Hebt u soms den dokter hier gezien, meneer Flour ?

MR. FLOUR. — Non... Of hij zou moete gekoom zijn voor ons.

SLISSE (*gaat naar deur fond rechts, doet die open en roept naar boven*). — Is den dokter er nu al ?! (*we horen achter de stem van Joe die roept : « neje meneer Slisse ». Slisse sluit verontwaardigd de deur en komt terug de kamer in*) Dat zijn toch nogal toeren hé ! Gisterenavond zei'm dat 'm dacht dat het iets zou zijn voor deze namiddag en 't is over den drie en hij is er nog niet ! (*zichzelf opwindend*) En als er nu eens in ééns iets gebeurt ? Dan staan we'r schoon op hé !! (*plots, gaat*

naar telefoon) Ik riskeer dat niet langer !... we moeten direct 'n andere dokter opbellen ! Die laat ons in de steek ! Of d'r is iets met 'm voorgevallen of zo, anders moest die toch al lang hier zijn !

VALERIE. — Maar meneer, wind u nu toch niet zo op ! Die zal immers wel komen (*af, voorgrond rechts*)

SLISSE. — Ja, als 't kind gewassen en aangekleed is zeker ?! (*zoekt in het telefoonboek*) Daarbij, hij stond me van 't begin af al niet aan... Die maakt te veel grappekes voor 'n dokter. (*met z'n vinger op het telefoonboek*) Ha, hier : accouchement. Wat is dat nu ? (*bekijkt omslag van het telefoonboek*) Da's toch 'ne Vlaamsen telefoonboek ! (*kijkt verder*) Ha, hier : verloskunde 33.30.23. (*vormt het nummer*) Om mij voor den aap te houden moeten ze wat vroeger opstaan ze-ne ! (*in de telefoon*) Hallo !... Madam, den dokter zou direct moeten komen naar de Durletstraat 35 !... 't Is voor een accouchement,... 'k wil zegge, voor een verloskunde... voor een kinderbed enfin... Ah, meneer is niet thuis ?... Ja, maar dan is 't misschien al te laat. Laat dan maar madam... madam... z'heeft al ingehaakt... Niet thuis ! (*kijkt verder in de dokterslijst*) Verloskunde, hier : 33.57.67. As die nu maar thuis is !... Hallo !... Dokter, zou u ogenblikkelijk naar de Durletstraat 35 willen komen, m'n dochter kan elk ogenblik moeder worden en nu is haren dokter just vanmiddag verongelukt... Neje, niet dood, gelukkig... een paar gebroke ribben en wat blauw plakken, gelijk dat dat gaat... Mag ik er op rekenen dat ge direct komt dokter ?... Allez, wel bedankt, dan verwachten w'u binnen een kwartierke... Durletstraat, 35. Dag dokter. (*haakt in, komt terug de kamer in*) Voilà, afgelopen met die meneer ! (*tot Joe die juist terug binnenkomt*) Hoe ist met Tinneke, z'heeft koorts zeker ?

JOE (*heel rustig*). — Bijlange niet... Ze ligt zij te lachen en te zwanzen met ons ma en madam Slisse... Ze zijn naar namen aan 't zoeken.

SLISSE. — Hoe naar namen ?... Dat kind heet Sander, gelijk zijne petere.

JOE. — Ja, ja, maar als 't nu een meisje is.

SLISSE. — Dat is geen meisje, da's 'ne jonge.

MR. FLOUR (*lachend*). — Meneer Slis heeft ermee geschud.

JOE. — Daarbij, Tinneke vindt Sander ook niet goed.

SLISSE. — Hoe, ook niet goed ?... En voor wat niet ?

JOE. Zij zou liever 'nen andere naam hebben. Zo wat meer modern.

SLISSE. — Zo iets meer in de aard van Mac of Loe, of Bill of Teddy zeker !

JOE. — Neje, maar zoiets dat beter bij den achternaam past.

MR. FLOUR (*neemt het op voor Slisse*). — Tu ne vas quand-même pas dire, qu'Alexandre n'est pas un beau nom, hein. C'est un des plus illustres du monde : Alexandre le Grand ! Alexandre et Cesar !

SLISSE. — Hoort ge't... Uwe Pa ként er ten minst iet van !

JOE. — Ja, ja, maar : Sander Flour... ik vind toch ook, dat dat niet goed bijeen gaat.

SLISSE. — Hoe : Sander Flour ?

JOE. — A ja, onze kleine heet toch Flour.

SLISSE. — Ah !!!... Ah ja, natuurlijk (*tracht zijn figuur te redden*) Dat spreekt vanzelf : Flour... De kindere drage de naam van de vader, da's just dat... (*maar we horen toch dat Slisse zich dat helemaal niet gerealiseerd had en er zich moeilijk kan bij neerleggen*)

JOE. — Hewel, vindt ge dan ook niet dat : Sander Flour, zo een beetje vecht tegeneen ?

SLISSE. — 'k Vind ik dat niet... En we kunnen het nog altijd omdraaien en we zeggen : Floere Sander. Ze zeggen wel Floeren Breugel !

ALLEN (*lachen*).

(*Rik en Jan op, deur fond links*)

SLISSE. — Ah, komt gijlie een handje toesteke ?

RIK EN JAN (*tegelijk*). — Als 't nodig is hé Pa ! Met verenigde krachten hé ! (*beiden geven een hand aan meneer Flour en aan Joe*)

MR. FLOUR. — Ah oui ! L'Union fait la force !

SLISSE. — Begint dan maar al eens met een borreltje te schenken en een goei sigaar te geven aan meneer Flour.

JOE. — Niet voor mij meneer Slisse. Ik ga terug naar boven, naar Tinneke. (*af, fond rechts*)

JAN EN RIK (*halen een paar flessen, borrels en een kistje sigaren uit de kast en zetten alles op tafel*).

RIK. — Een sigaar meneer Flour ?

MR. FLOUR. — Bah... je ne dis pas non. (*neemt een sigaar*)

SLISSE (*schenkt borreltjes in*). — Gij ook een elexireke

meneer Flour ?

MR. FLOUR. — Une petite goutte, car avec les événements de ces derniers jours, ne mens zou nog aan den drank geraak.

RIK. — 't Is te zegge Pa, dien dokter heeft z'n eige zo geen beetje misrekend.

SLISSE. — Zwijgt van dien dokter, of ik zien starrekkes !

JOE. — En 't is toch 'nen hele gekende dokter ?

SLISSE (*schamper*). — Ja, gekend zal 'm wel zijn !... Ik zal 'm ook nooit meer vergeten !

JAN (*spottend*). — Maar allez, ons Tinne heeft nu voor alles een beetje meer tijd nodig als iemand anders.

SLISSE. — Zoudt ge nu eens niet met wat meer respect over uw zuster spreke, snotneus !... Denkt ge soms dat dat een lolleken is ?!... Weet ge wat er op zo 'ne moment voor een vrouw op 't spel staat ?... Haar lève ze-ne !!

MR. FLOUR. — Ah, oui, ce sont des moments qui comptent pour une femme !

SLISSE. — Vroeger nam ik dat ook zo licht op... Maar dan heb ik 's 'ne film gezien, 'ne formidabele schone Zweedse film. Orded hete'n 'm... Dien hebt gij niet gezien zeker, want er kwam genen jazz in of geen gangsters.

JAN EN RIK (*kijken mekaar vragend aan, en schudden dan ontkennend het hoofd*). — Orded ??... nooit van g'hoord.

SLISSE. — Awel, da's spijtig genoeg. Al was 't maar voor één scène die er in kwam. En dat was doodgewoon een scène waar een heel gewoon vrouw in 't kinderbed kwam... Ik heb nooit iets grootser en aangrijpender gezien ! En sinds ik dat gezien heb, zou'k voor elke vrouw die moeder is geworden mijnen hoed willen afdoen.

RIK. — Hebt ge dat dan niet gezien bij ons ma, indertijd ?

SLISSE. — Ja, as alles gedaan was, gelijk 'ne generaal die na de slag de felicitaties in ontvangst komt neme.

JAN. — Awel, pa, gij dien altijd zo op de cinema ligt te kappe, ge ziet toch wel dat er schoon films zijn ook hé !

SLISSE. — Ja, maar ge moet ze begot met een vergrootglas gaan zoeken, ze-ne !

RIK. — De films die mij het meest interesseren, dat zijn de probleemfilms.

JAN. — Mij ook, maar dan moderne problemen.

SLISSE. — Och, zijn er nu al moderne problemen ook ?

RIK. — Maar allez, pa, hoe resoneerde gij nu ! Zijn er nu geen massa moderne problemen ?

SLISSE. — Het enige moderne probleem dat ik zien, dat is het verkeersprobleem. En dat is dan nog niet zo modern as dat ge denkt... Weet ge dat het in de jare 1870, in den tijd van d'équipages, die getrokken werden door 2 en 4 paarden, en in de winter de slede met 4 en 6 paarden, dat het dan levensgevaarlijk was om een straat over te steken !... Zonder groen lichten of verkeersagenten ze-ne !... in straten waardat ge 's avonds geen 5 meters ver kon zien !... Ge moet zo nu en dan al eens een geschiedenisboekske lezen ; dan zult ge gauw gewaar worden dat er vroeger ook zo 't een en 't ander gebeurde.

JAN. — Maar daar zijn toch nog n'n boel ànder problemen hé pa !

SLISSE. — Noemt ze maar 's op ?

RIK. — Het probleem van de eenzaamheid van de mens, bijvoorbeeld.

SLISSE. — Dat is ook al niet modern... D'r zijn er altijd geweest, die hebben liggen te kniezen over d'eenzaamheid van de mens... Wat zouden die dan willen ? De tweezaamheid of de veelzaamheid ?... Ik denk dat dat just 'ne zegen is voor de mens. Vraagt dat maar 's aan 'ne Siameesen tweeling, en ik ben er van overtuigd dat die naar d'eenzaamheid snakken 'lijk 'ne vis naar water ! En ge moet al 'ne kortzichtige moedwilligaard zijn, om over d'eenzaamheid te beginnen lamenteren, op 'nen ogenblik waarop over heel de wereld, de solidariteit onder de mensen een fantastische vlucht heeft genomen... Denkt maar 's aan de miljarden die er jaarlijks gegeven worden aan d'onderontwikkelde landen... aan de duizende blanken die vechten voor de rechten van de negers... en, om wat dichter in de geburen te blijven, denkt maar 's aan die 24 magnifieke ure « Open het Dorp »... Vraagt maar 's aan Charrat, die Franse danseres, wat dat ze over de eenzaamheid denkt. Die was door een accident in de studie zodanig verbrand, dat de dokters beroep deden op vrijwilligers om een stuk van hun vel af te staan — geen briefke van 20 fr. ze-ne — maar een stuk van hun vel !... en na een paar uren moesten ze laten bekend maken, dat de aanbieding de vraag ver overtrof... Ze hadden al vel te veel !... Maar daar schijnen die literaire broeikastmensen allemaal niks van te horen of te zien !... Weet ge wat dat ze met die mannen moesten doen ?... Hunne stylo afpakken, of hun dwingen hun eigen boeken te lezen !

MR. FLOUR. — Ah non, monsieur Slis, dat zou zijn 'ne punition trop terrible !

RIK. — Maar enfin, mannen gelijk Sartre en zo, die d'absurditeit en de komplette doelloosheid van het leve bewezen hebben door het feit, dat hoe dat g'u ook draait of keert, dat ge ten langen leste toch moet sterven. Daar sprake z'in uwen tijd toch zo niet over hé Pa.

SLISSE. — Om te beginnen : ik ken Sartre niet. Ik heb er maar één boekske van gelezen. In 't Frans. La Nausée heette het... In 't Vlaams is dat : de walg, of de walging. Ik moet zeggen dat ik nog nooit een boekske gelezen heb, waarvan den titel zo goed in overeenstemming was met den inhoud. Ik vond het een vies boekske... En as ge nu denkt dat er vóór Sartre geen type waren die het leven absurd vonden, denkt dan maar al gauw wat anders... Met honderden zijn er geweest, die het leve zó absurd vonden, dat z'hun eige van kant maakten, en dus heel wat konsekwenter waren dan die Sartre, die het er heel fijnekes en goed van pakt.

MR. FLOUR. — Ah oui !... de pessimist, zij zijn er altijd gewees !...

SLISSE. — En dat het leven op niks trekt omdat ge toch moet sterven, das nu 't idiootste da'k ooit heb hore vertellen !... Is een symfonie van Beethoven of Mozart, dan niet meer schoon, omdat er een slot aan is ? As dat al het nieuwe is, dat ons moderne denkers en schrijvers te vertellen hebben, dan is 't maar een mager beestje.

JAN (*met ironie, tot Rik*). — Ge weet hé Rik : voor onze pa, is er niks nieuws onder de zon.

SLISSE. — Wie zegt dat ?... Maar gijllie komt altijd voor den dag met oudbakken nieuws !... Voor mij is er au contraire véél nieuws !... Iederen dag dien in de lucht komt is nieuw ! Spiksplinter nieuw !... En die kleine die daar boven gaat geboren worden, dat is ook nieuw !... Maar dat is nu weer nieuws dat gijllie niet ziet !

RIK. — En het probleem van de jeugd dan ?

MR. FLOUR. — Ah oui !... le problème de la jeunesse !... Oh la la !

SLISSE. — Hoe : problème de la jeunesse ?... Is dat modern ?... Dat is zo oud als de straat !

MR. FLOUR. — Oui, oui, mais avec tous ces « teenagers », ces « blousons noirs » et cette « nouvelle vague », 't is verschrikkelijk !

SLISSE. — Meneer Flour,... dat is zeker verschrikkelijk,... maar het is niet modern. Ik verzeker u, dat er in mijne jongen

tijd, méér schoeliekes en nietdeuge rondliepen dan nu. Weet ge dat ge toen niet op de Rui kon komen met 'ne stijve kol en n'n hoed?... En dat bijna iedere wijk z'n knokploeg had en er geen dag voorbij ging dat er niet hier of daar gevochten werd?... Alleen zetten ze dat toen niet in de gazetten. Maar as er nu in Australië enkele van die mannekes den boel op stelten hebben gezet, schieten al de persagentschappen in gang dat de vonken er uit spatten, omdat we dat hier in Antwerpen toch maar gauw zouden weten.

MR. FLOUR. — Oh oui, ça c'est vrai !... On nous bombarde avec des nouvelles,... waar wij niet achter vraag. A la télévision, on nous communique met de serieuste gezicht van de wereld, dat de ministre de l'intérieur Turque, den ambassadeur van den union soviétique heeft ontvang... Je m'en fou bien moi !...

SLISSE (*lachend*). — Allez !... 't Is anders 'ne jovialen tip ze-ne, dien minister van Turkeie, en die Rus ook trouwens.

RIK. — Ge wilt er u met een zwans vanaf maken hé pa, maar dat probleem van de jeugd zit veel dieper as dat ge denkt.

SLISSE (*zonder opwinding*). — Dat zit zeker diep jonge,... heel diep, maar het is niet modern. En daar ging het toch over hé ?

JAN. — Volgens al wat ik er over gelezen heb, en gezien heb op de film, zijn het gewoonlijk d'ouders die schuld hebben. Ze denke goed te doen met aan hun kindere veel geld te geven, maar geld is niet alles.

SLISSE. — Dat is waar, jonge... maar toch zit het hart van de mensen *eigenlijk* in hunne portemannaie ze-ne. Vraagt dat maar 's aan een notaris... En as een maske beweert dat z'u gère ziet, vraagt haar dan sito 1000 frank om iets te kopen dat ge nodig hebt en as ze ze *niet* geeft, scheurt haar dan maar uit uw boekske, want dan is 't er niks mee. En knoopt dat maar goed in uw ore !

RIK (*tot Jan*). — Hier hebt ge onze pa weer met z'n geld ! (*tot Slisse*) Ik begrijp toch niet pa, dat gij alles herleid tot 'n centenkwestie.

SLISSE. — Dat zult ge wel begrijpen, as ge zult ondervonden hebben, wat dat g'er moet voor doen om er wat bijeen te krijgen.

RIK. — En toch is genegenheid soms meer waard dan geld.

SLISSE. — Allez, goed dat ik dat weet. As ge nog 's afkomt om wat bij te legge om 'n okkazie zeilbootje te kopen, zal ik